

Resumé

Diplomová práce pojednává o zásadě subsidiarity trestní represe, která se stala po nabytí účinnosti nového trestního zákoníku znovu aktuální. Již dříve však byla často zohledňována v judikatuře českého Ústavního soudu a Nejvyššího soudu. Nový český trestní zákoník zakotvuje zásadu subsidiarity trestní represe v § 12 odst. 2: *„Trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.“*

První kapitola se zabývá obecnou definicí zásady subsidiarity a principu ultima ratio a dochází k závěru, že znění § 12 odst. 2 trestního zákoníku je příliš úzké, neboť trestní právo má působit subsidiárně nejen k právním ale obecně ke všem společenským prostředkům.

Druhá kapitola pojednává o interpretačním významu zásady subsidiarity trestní represe zakotvené v trestním zákoníku. To znamená, že zásada subsidiarity může být uplatněna jen při výkladu těch znaků skutkových podstat trestných činů, které nejsou formulovány příliš konkrétně a jednoznačně.

Následující kapitola se věnuje teorii právního statku a pojmu společenské škodlivosti. V této souvislosti je zohledňována judikatura německého Spolkového ústavního soudu. Zákaz stíhat společensky neškodlivá jednání je demonstrován na výkladu abstraktně ohrožovacích deliktů (kapitola čtvrtá).

Kapitola pátá se zabývá subsidiaritou trestního práva k právu soukromému a rolí oběti pro posuzování trestnosti činu. Tuto problematiku je možné nalézt v mnohých nálezech českého Ústavního soudu.

Kapitola šestá je zaměřena na subsidiaritu trestního práva k právu správnímu, především pak přestupkovému.